

Въ това време Хаджи Генчовица вовѣла
Лила.

— Тато, мола ти са, дай на тоя
безсовѣстенъ човѣкъ, дай на тоя калпаза-
нинъ петъ хилѣди гроша ; а азъ, азъ ща
да го накарамъ да замълчи ; азъ ща да
затъкна неговата глътка, викалъ Павлинъ
съ сжлзи на очите, ако тие сжлзи и да
блѣстѣле, като сжлзите на тигарѣтъ ; но
когато той видѣлъ своята невѣста, то ли-
цето му са измѣнило, и той извикалъ съ
страшенъ, но покоренъ гласъ :

— Ако сте вие хора, а не звѣрове, то
ви мола да бждете по-милостиви. Азъ
сжмъ увѣренъ, че вие нѣма да ми напра-
вите зло ! Никаква сила, никакви мъжи,
никакви тумруци не сж въ сжстояние да
ма отдѣлатъ отъ нея. . . Азъ ща да за-
хапа съ збѣе оногова, който са досѣгне
до нея. . .

— Юнакъ си, мой синко, юнакъ си !
Тжй та искамъ. Азъ никога не сжмъ ми-